18/06/2022

Ο Λεμεσού Αθανάσιος για την εκτέλεση του θανατοποινίτη μοναχού Εφραίμ

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Λεμεσού

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσού κ. Αθανάσιος μιλά μετά την εκτέλεση της θανατικής ποινής του μοναχού Εφραίμ, στην εκπομπή του με τίτλο «Επερώτησαν τον Πατέρα σου», στον ραδιοφωνικό σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού (από το 20ο λεπτό του ηχητικού).

Ακολουθεί απομαγνητοφωνημένο απόσπασμα:

«[...] **Μέσα στη φυλακή σιγά-σιγά βρήκε το Θεό, βρήκε τον εαυτό του, βρήκε την Ορθόδοξη Εκκλησία. Με θαυμαστό τρόπο έφτασε να επικοινωνήσουμε μαζί. Στη συνέχεια εγώ φρόντισα και εστάλη ο πατήρ Παΐσιος εκεί και τον βάφτισε και μετά ανέλαβε την πνευματική του προστασία και ευθύνη. Κοινωνούσε συχνά, ζούσε πνευματικά, μελέτησε την Ορθόδοξη Θεολογία εις βάθος και ήταν ένας άνθρωπος ο οποίος ζούσε**

την υπόθεση του θανάτου του καθημερινά.

Όταν έφτασε η ώρα που θα τον εκτελούσαν, αυτός με πολλή υπομονή, με πάρα πολλή υπομονή -οι αστυνομικοί που ήταν κοντά του, ομολογούν οι ίδιοι, ότι πρώτη φορά είδαν άνθρωπο να έχει τόση ειρήνη την ώρα του θανάτου του και μάλιστα τους υπέδειξε ο ίδιος και τη φλέβα γιατί δεν την έβρισκαν (δεν έβρισκαν τη φλέβα οι γιατροί να του βάλουν το φάρμακο και τους βοήθησε να τη βρουν)- ήταν χαμογελαστός. Χαμογελούσε σε όλους, στη σύζυγό του. Αφού την προηγούμενη μέρα έλαβε και το αγγελικό σχήμα των μοναχών και ονομάστηκε Εφραίμ μοναχός, κοινώνησε κι έτσι έφυγε από αυτό τον κόσμο λέγοντας τις τελευταίες του λέξεις:

“Ο Θεός να μας συγχωρέσει όλους”.

Και συγχώρεσε τους ανθρώπους που τον έβριζαν διότι μέχρι και την τελευταία του

στιγμή κάποιοι πήγαν εκεί και του έλεγαν λόγια βαριά και δύσκολα. Και η τελευταία του επιστολή, που μας έστειλε, ήταν πάρα πολύ συγκλονιστική για αυτά τα οποία έλεγε ο ίδιος μέσα. Δεν κατέκρινε κανέναν. Δεν κατηγόρησε κανέναν. Όλους τους έβλεπε με μια δικαιολογία και αυτό είναι κάτι πολύ σημαντικό. Και δόξα τω Θεώ, κοιμήθηκε. Θέλω να πω έγινε αιτία πολλής ωφέλειας σε πάρα πολλούς ανθρώπους. Πλήθος ανθρώπων παρακολούθησαν αυτές τις μέρες την πορεία του και πήραν κουράγιο, θάρρος, υπομονή, να μην απελπίζεται κανείς, να μην απογοητεύεται. Και να μην απογοητεύει κανέναν άνθρωπο! Ήταν ένα παράδειγμα όπως του καλού ληστού. Ληστής ήταν ο Φρανκ, έγινε ορθόδοξος Αντώνιος κι έγινε μοναχός Εφραίμ. Αυτά όλα είναι δείγματα της αγάπης του Θεού και της ελεημοσύνης του Θεού και της καλής διάθεσης του Αντωνίου, βέβαια.

Είναι γεγονός ότι ο πατήρ Εφραίμ, ο Αντώνιος, έγινε χωρίς να το καταλάβει και χωρίς να το θέλει μεγάλος ιεραπόστολος. Ιεραπόστολος που μας μαρτυρεί την αγάπη του Θεού και πώς ο Θεός κάνει τον άνθρωπο: από ληστή τον κάνει Άγιο! Αυτός ήταν ένα παιδί, δύσκολος, που πέρασε πολύ δύσκολη ζωή γεμάτη αταξίες, ξύλο, ληστείες, κακίες. Μετά μπήκε στη φυλακή κι εκεί έκανε στην αρχή πολλές κακίες αλλά μετά έσπασε η καρδιά του, δέχτηκε το Θεό και έγινε πραγματικά ισάγγελος και ο Θεός τον αξίωσε να φτάσει στα μεγάλα αυτά μέτρα της αρετής: να είναι αμνησίκακος.

Να δικαιολογεί τους ανθρώπους οι οποίοι τον μισούσαν και τον καταρριόνταν και του έλεγαν χαιρέκακα ότι, καλά να πάθεις! είναι ώρα να πεθάνεις! να μάθεις να κάνεις άλλη φορά αυτά τα πράγματα που έκανες! – Που δεν τα έκανε αυτά τα οποία τον κατηγορούσαν. Έκανε άλλα αλλά όχι αυτά.

Και με πολλή ανεξικακία τα αντιμετώπισε. Και είναι τραγικό το γεγονός ότι και μετά το θάνατό του υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι τον κατακρίνουν -και μας κατακρίνουν και εμάς- και λένε λόγια βαριά και δύσκολα.

Δεν ξέρουμε ότι ο Θεός είναι αγάπη και μετρά τα πράγματα διαφορετικά!

Δεν πρέπει να λέμε λόγια βαριά για τους αδελφούς μας…

Και «εί ο Θεός δέ ὁ δικαιῶν, τίς ὁ κατακρίνων;»
Εάν ο Θεός συγχωρεί τον άνθρωπο, εμείς ποιοι είμαστε που δεν θα συγχωρέσουμε;

Γι’ αυτό να προσέχουμε, να μη λέμε λόγια βαριά και δύσκολα γιατί αυτά όλα θα τα βρούμε μπροστά μας, και στη ζωή μας και την ώρα της Κρίσεως. Ό,τι κατακρίνουμε, θα το πάθουμε και θα το βρούμε μπροστά μας στη ζωή μας. Να μην κατακρίνουμε κανέναν άνθρωπο. Να μην κατακρίνουμε. Ο Θεός αφαίρεσε την κρίση και την κατάκριση από μας διότι εμείς δεν ξέρουμε την καρδιά του άλλου

ανθρώπου…

Λυπόμαστε βέβαια και συμπονούμε και δεν μπορούμε να κατακρίνουμε κανέναν, ούτε τους συγγενείς του μικρού παιδιού που σκοτώθηκε, όπως και ο Αντώνιος γράφει στην τελευταία του επιστολή ότι, λυπούμαι που έχουν τον πόνο οι γονείς αυτοί και πιστεύουν ότι εγώ το έκανα.

Και αφού το πιστεύουν τρόπον τινά τους δικαιολογεί που πονούν.

Αλλά παρά ταύτα δεν το έκανε αυτό το πράγμα ο ίδιος! Αλλά και να το έκανε, με το να τον σκοτώσεις επαναφέρεις το παιδί σου πίσω; Δικαιώνεσαι; Δεν δικαιώνεσαι. Είναι ο πόνος μεγάλος, καταλαβαίνουμε. Είναι απώλεια. Είναι ένα γεγονός που δεν μπορεί να αναπληρωθεί.
Αλλά το κακό δεν το θεραπεύουμε με ένα άλλο κακό. Το κακό το θεραπεύουμε με την αγάπη, με τη συγχώρεση, με την αμνησικακία.

Και όπως είπε και ο Αντώνιος στις τελευταίες του λέξεις πριν πεθάνει:
“ο Θεός να μας συγχωρέσει όλους”.

Αυτό τα λέει όλα».